

A TETOVÁLT

Példám az ég s a világ tarkasága,
 bármerre néztek is, semmi sem makulátlan.
 Abrákkal van megírva a falak simasága
 s a tótükörrre szürke hab gyüremlik,
 rőt rozsdát kap a vas, cirmot a sárga alma,
 kígyó, madár, bogár mind kiáltó jelekkel
 röppen, siklik, tapad a környező világhoz.
 A karcsú templomtornyok lemoshatatlan üszke,
 a halpikkelyes horgany, zöld oxidja a bronznak
 s a márvány rajzai, meg a barna borostyán.
 Példám az ég s a világ tarkasága.
 Meztílen mellem, amikor gyermek voltam,
 mint a tükör sima, távoli bársony lanka.
 Meg vagyon írva ma számos jelekkel kéken.
 Egy ifjúkori rajz. Átvert szív, vére omlik,
 két ágyúcső keresztben, még katonakoromból
 s galambpár, hogy szerelmét már sohase feledjem.
 Tetovált vagyok én! Kínna s örömmel megvert.
 Minden év emlékéből egy rajz a háton, combon.
 Kezem fején az évszám fakón is vall a múlttól,
 ez a tövises rózsza tanú, hogy hű maradtam.
 Csapszék roskatag asztala fölött döfte
 bal karomba e horgony zöld ábráját a tű
 s íme a fogolytábort idézi ez a két szó
 Élek! Megyek! s megjöttem, tényleg élek.
 Hát ily sivár az összkép, ami egy testen elfér.
 Megbántam, mint ahogy mindig késő a bánat.
 Hogyan kezdhethném újra tiszta mellel a sorsot?
 Példám az ég s a világ tarkasága,
 bármerre néztek is — semmi sem makulátlan.

KUTAK

Vizükön dideregve gubbaszt a déli fény.
 Mint az üveg hangja, olyan a csobbanás
 a feketéllő viz színén.

Hányszor néztem belétek a mohos kávaszélről!
 Vártam, hogy nedves manók szálljanak a mélyből.